

Arrest

nr. 341 463 van 19 februari 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Belgische nationaliteit te zijn, in zijn hoedanigheid van voogd voor X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 11 september 2025 houdende het bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat B. SOENEN en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 30 september 2011 wordt verzoekende partij samen met haar moeder en zus staande gehouden door de politie van Zaventem waarna zij allen op 5 oktober 2011 worden gerepatrieerd naar Albanië.

1.2 Op 17 oktober 2011 dient de moeder van verzoekende partij voor zichzelf en haar kinderen in België een verzoek om internationale bescherming in.

Op 24 januari 2012 weigert het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder: het CGVS) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing wordt op 18 juni 2012 beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder: de Raad). Dit beroep wordt echter op 7 december 2012 verworpen. Verzoekende partij keert met haar moeder en zus terug naar Albanië.

1.3 Op 25 augustus 2021 wordt verzoekende partij, samen met haar moeder, door de stad Gent in het bezit gesteld van een aankomstverklaring, geldig tot 23 oktober 2021.

1.4 De moeder van verzoekende partij verlaat opnieuw het Belgisch grondgebied en op 5 november 2021 wordt verzoekende partij door zijn toenmalige raadsman gesignaleerd aan de Dienst Voogdij. Op 25 november 2021 wordt (R.C.) aangesteld als voogd over verzoekende partij en verblijven verzoekende partij en haar zus bij een maternale tante.

1.5 Op 22 maart 2022 dient de voogd een aanvraag in voor machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 61/15 e.v. van de Vreemdelingenwet.

Op 19 april 2022 wordt verzoekende partij samen met de voogd gehoord.

Op 25 augustus 2022 wordt verzoekende partij opnieuw gehoord.

Op 19 oktober 2022 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (i.c. verwerende partij) ten aanzien van verzoekende partij en haar zus een bevel tot terugbrenging (bijlage 38). Bij arrest nr. 286.536 van 22 maart 2023 wordt het beroep door de Raad verworpen.

1.4 Op 17.09.2023 vindt een intakegesprek met de ICAM coach plaats.

Op 27.02.2024 vond een volgend gesprek met de ICAM coach plaats.

1.5 Op 30 maart 2025 dient de voogd van verzoekende partij een tweede aanvraag in voor machtiging tot verblijf in toepassing van art. 61/15 e.v. van de Vreemdelingenwet.

Op 12 mei 2025 wordt verzoekende partij samen met de voogd gehoord.

1.6 Op 11 september 2025 neemt verwerende partij een bevel tot terugbrenging (bijlage 38). Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan C. R. (...), van Belgische nationaliteit, in de hoedanigheid van voogd, aangesteld door de FOD Justitie, Dienst Voogdij,

bevel te gegeven aan de genaamde R. G. (...), geboren te Shkoder op 14/07/2008, van nationaliteit Albanië, verblijvende te Klinkkouterstraat 23 te 9040 Gent, binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL:

Artikel 7, alinea 1, 2° van de wet van 15 december 1980, vervangen door de wet van 15 juli 1996: verblijft langer in het Rijk dan in overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Verklaarde binnenkomst dd. 26/07/2021. (Albanees paspoort N° BR5512867, geldig van 06/07/2021 tot 05/07/2026 – aankomstverklaring N° 2021-00189, vervallen sinds 23/10/2021)

Op 30/09/2011 wordt betrokkene samen met zijn moeder (T. S. (...)) – OVNR (...) en zus Sr. (...) (OVNR (...)) geïntercepteerd door de politie van Zaventem waarop het gezin op 05/10/2011 gerepatrieerd wordt naar Albanië. Op 17/10/2011 keert de moeder samen met haar twee kinderen terug naar België en dient er een verzoek internationale bescherming in. Dit verzoek wordt op 24/01/2012 geweigerd. Tegen deze beslissing wordt op 18/06/2012 beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), die het beroep op 07/12/2012 verwerpt. Op 14/08/2012 keert het gezin op vrijwillige basis en onder begeleiding van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) terug naar Albanië. Op 25/08/2021 ontvangen de moeder en haar 2 kinderen een aankomstverklaring van de stad Gent, geldig tot 23/10/2021. Nadat de moeder het Belgisch grondgebied heeft verlaten, signaleert Meester Dillen op 05/11/2021 beide kinderen aan de Dienst Voogdij, die op 25/11/2021 de heer C. R. (...) aanstelt als voogd. Sindsdien verblijven de kinderen in België bij hun maternale tante, mevrouw B. B. (...) (OVNR (...)) – Belgische nationaliteit sinds 14/11/2019).

Op 22/03/2022 dient de voogd een eerste aanvraag in voor de toepassing van artikel 61/15 en volgende van de wet van 15/12/1980. In het kader van deze aanvraag vindt er op 19/04/2022 een interview plaats met de minderjarige in aanwezigheid van zijn voogd, advocaat en een Albanese tolk. Rekening houdend met alle elementen in het dossier en na grondige analyse wordt op 19/10/2022 beslist dat de duurzame oplossing van betrokkene niet in België ligt maar bij zijn moeder in Albanië. Deze beslissing wordt op 15/11/2022 betekend door de voogd. Op 15/12/2022 wordt een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de RvV tegen de beslissing van de DVZ dd. 19/10/2022. Op 22/03/2023 wordt het beroep door de RvV verworpen. Op 24/04/2023 wordt een eerste opvolgbrief overgemaakt aan de voogd en op 31/05/2023 schrijft de Cel Kwetsbaren de terugkeercoach aan. Op 17/09/2023, 18/10/2023 en 18/04/2023 vinden er intakegesprekken plaats tussen de terugkeercoach, de NBMV, de tante en de voogd. Tijdens deze gesprekken vertelt de tante dat zij zelf gedurende 20 jaar zonder geldige papieren in België verbleef. Op basis van deze eigen ervaring is ze ervan overtuigd dat het uiteindelijk mogelijk zal zijn om een verblijfsstatuut te verkrijgen. De voogd uit tijdens deze gesprekken zijn onbegrip over de beslissing die destijds genomen werd. Volgens hem werd het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (IVRK) op een bijzonder vrije manier geïnterpreteerd. Bovendien is hij van mening dat er een duidelijk verslag was van de sociale dienst in Albanië waaraan "niet getild" is in de beslissing. Tevens staat in het verslag van de terugkeercoach vermeld dat de advocaat werkt aan het indienen van een nieuwe aanvraag artikel 61/15 maar dat men zich er tegelijkertijd van bewust is dat aanzienlijk meer objectieve elementen nodig zullen zijn om de aanvraag te onderbouwen. Na afronding van de 3 intakegesprekken wordt beslist om het traject van vrijwillige terugkeer voorlopig te pauzeren.

Op 30/03/2025 (ongeveer 2 jaar na het laatste opvolggerek met ICAM) dient de voogd een tweede aanvraag in voor de toepassing van artikel 61/15 en volgende van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 110 sexies tot 110 undecies van het Koninklijk Besluit van 08/10/1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. In deze aanvraag vermeldt hij dat de moeder niet in staat is om haar zoon de nodige emotionele en/of sociaal-economische ondersteuning te bieden om hem in goede omstandigheden te laten opgroeien en hem de kansen te geven om zich te ontwikkelen. Zij staat er alleen voor, zonder een familiaal netwerk in haar directe omgeving. Ze leeft in armoedige omstandigheden en kampt met gezondheidsproblemen.

Ter ondersteuning van de aanvraag voegt de voogd de volgende documenten toe: de aankomstverklaring (geldig tot 25/08/2021), een kopie van het paspoort, een plaatsingsattest, een attest van jeugdhulp, een verklaring van de klassenraad, het schoolrapport en het bewijs van inschrijving voor een monitorcursus.

Gelet op artikel 61/15 van de wet van 15/12/1980 en de bepalingen onder de artikelen 110 septies van het Koninklijk Besluit van 08/10/1981, wordt betrokkene samen met zijn voogd uitgenodigd voor een interview op 12/05/2025 in aanwezigheid van een Albanese tolk. De minderjarige verklaarde dat hij wekelijks 1 à 2 keer contact heeft met zijn moeder. Zijn zus Sr. (...) verblijft momenteel nog steeds in België, zonder geldige verblijfsdocumenten. Zelf woont hij nog steeds bij zijn tante en dit samen met zijn zus. Hij gaf duidelijk aan niet terug willen te keren naar Albanië, met als reden: "Dan moet ik voor mijn moeder zorgen."

De voogd gaf aan dat de tante bij wie zijn pupil verblijft een beperkt inkomen heeft en kampt met een onzekere gezondheidstoestand, die bovendien stilaan achteruitgaat. Ondanks alles houdt zij zich sterk om de zorg voor haar neefje op zich te nemen. Hij benadrukt dat zijn pupil goed functioneert op school en intussen vlot Nederlands spreekt. Volgens de voogd werd er in het verleden geen nieuwe procedure opgestart omdat er toen nog geen nieuwe elementen waren. Inmiddels is dat wel het geval, onder andere de taalvaardigheid, de goede integratie en de verslechterende gezondheidssituatie van de moeder.

De advocaat verduidelijkt tijdens het gesprek dat de moeder van betrokkene financieel afhankelijk is van haar zus in België. Door haar gezondheidsproblemen is zij niet in staat te werken. Indien haar zoon zou moeten terugkeren naar Albanië, zou hij volgens de advocaat de zorg voor zijn hulpbehoevende moeder op zich moeten nemen, waardoor hij nauwelijks de kans zou krijgen om kind te zijn. De moeder heeft in Albanië geen ondersteunend netwerk, behalve een halfschoonbroer die niet in de buurt woont. Indien deze man terugkeert naar zijn eigen woning, zou de moeder haar huidige onderkomen verliezen, wat volgens de advocaat geen duurzame situatie biedt voor G. (...).

Tijdens het interview ontstond een gedachteswisseling over de woonsituatie van de moeder. De advocaat gaf aan dat de tante haar zus in Albanië wel kan ondersteunen, maar dat – mochten de kinderen worden teruggestuurd en de moeder uit haar woning gezet worden – de moeder dan zelf huur zal moeten betalen. De DVZ-interviewer merkt daarop op dat dit ook het geval zal zijn indien de kinderen in België blijven en de moeder toch haar woonplaats verliest. De voogd reageert hierop dat er in dat geval een oplossing gezocht zal worden zodra het probleem zich daadwerkelijk stelt. De interviewer geeft hierop aan dat deze situatie momenteel nog niet aan de orde is. De NBMV voegt hier tot slot aan toe "ik weet niet wanneer dat moment zal komen – morgen of over 5 jaar".

Op 26/05/2025 wordt betrokkene in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie in toepassing van artikel 61/18 van de wet van 15/12/1980, in afwachting van de voorlegging van medische documenten ter staving van de gezondheidsproblemen van de moeder.

Op 11/06/2025 maakt de voogd volgende documenten over aan de DVZ: medische attesten met betrekking tot de gezondheidstoestand van de moeder, foto's van de woning in Albanië waar zij verblijft en een attest waaruit blijkt dat de moeder geen eigendommen bezit. Een beëdigde Albanese tolk wordt gevraagd deze documenten te vertalen. De vertalingen worden op 20/06/2025 ontvangen.

Conform artikel 9 en 10 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind (IVRK) is het startpunt van een duurzame oplossing altijd het analyseren van de eventuele mogelijkheid tot gezinshereniging. Er dienen daarom alle nodige inspanningen te worden verricht om de minderjarige weer te herenigen met zijn ouders. Terugkeer naar het land van herkomst van een niet begeleide minderjarige vreemdeling (NBMV) mag echter in beginsel alleen worden geregeld, als dit in het belang van het kind is. Hierbij wordt rekening gehouden met: veiligheid, beschikbaarheid van zorgarrangementen voor het kind, de mening van het kind, mate van integratie van het kind en verblijfsduur in het gastland en tot slot de wenselijkheid van de continuïteit van de opvoeding van het kind, met name het recht op naam, nationaliteit en behouden van familiebetrekkingen.

Met betrekking tot bovenstaande en de beslissing hierover dient te worden opgemerkt dat een onderzoek ter plaatse zich niet opdringt aangezien er voldoende informatie aanwezig is in het dossier om een duurzame oplossing in het hoger belang van betrokkene te bepalen.

Rekening houdend met en op basis van de aanvraag van de voogd en een grondige analyse van alle elementen in het dossier, kan men niet stellen dat de duurzame oplossing voor betrokkene noodzakelijk bestaat uit een machtiging tot verblijf in België. Er dient hierbij opgemerkt dat er op 20/09/2022 reeds een beslissing werd genomen door de DVZ aangaande de eerste aanvraag, waarbij uitgebreid gemotiveerd en toegelicht werd dat het hoger belang en de daaruit voortvloeiende duurzame oplossing voor betrokkene in Albanië ligt. In de nieuwe aanvraag worden er 3 nieuwe elementen aangehaald: de goede integratie van de NBMV, de gezondheidstoestand van de moeder, en het mogelijks verlies van haar woning.

Conform artikel 61/14-2° van de wet van 15/12/1980 kan een duurzame oplossing bestaan uit een terugkeer naar het land van herkomst met garanties op adequate opvang en verzorging hetzij door de ouders, hetzij door andere volwassenen, hetzij door overheidsinstanties of niet gouvernementele organisaties of in het land waar de ouders zich legaal bevinden. De vreemdelingenwet dient in eerste plaats bescherming te bieden aan minderjarigen die zich niet begeleid op het Belgische grondgebied bevinden en voor wie er geen opvang en verzorging meer aanwezig is in het land van herkomst. In het geval van betrokkene is er nog steeds de mogelijkheid tot opvang en verzorging in zijn land van herkomst en dit bij zijn moeder, T. S. (...). Ze woont nog steeds op volgend adres: (...). Zij oefent nog steeds de ouderlijke macht uit en blijft verantwoordelijk voor de zorg en opvang van haar zoon. Bovendien stelt de minderjarige nog steeds 1 à 2 per week contact te hebben met zijn moeder.

De aangehaalde gezondheidstoestand van de moeder kan in de huidige context niet worden beschouwd als een voldoende gemotiveerde reden om een verblijf in België toe te kennen. De problematiek wordt weliswaar vermeld maar blijft algemeen en wordt niet onderbouwd met gedetailleerde medische documenten. De voorgelegde documenten betreffen testresultaten, zonder verdere toelichting over de concrete medische diagnose, de aard van de klachten of de functionele impact ervan op het dagelijkse leven van de moeder. Het is de verantwoordelijkheid van de voogd en de NBMV om de opgegeven motieven voor verblijf op een duidelijke en overtuigende wijze te onderbouwen. Dit vereist het voorleggen van objectieve en relevante stukken die de gestelde problematiek of diagnose voldoende aantonen. Aangezien die noodzakelijke diepgang en concreetheid in de huidige aanvraag ontbreken, kunnen de aangevoerde stukken niet weerleggen dat de moeder niet in staat zou zijn om haar ouderlijke zorg op te nemen. Bijgevolg kan aan de aangevoerde gezondheidsredenen geen doorslaggevende waarde worden toegekend.

Daarnaast wordt de goede integratie van de minderjarige in België ingeroepen als bijkomend motief. Het valt zonder meer te waarderen dat de minderjarige inzet toont en actief participeert in de Belgische samenleving. Integratie op zich kan echter niet als doorslaggevende grond gelden voor de toekenning van een verblijfsrecht. Het verblijfsrecht kan immers niet uitsluitend steunen op de vaststelling dat een minderjarige zich goed aanpast of een sociaal netwerk heeft opgebouwd. Daarbij moet worden benadrukt dat de bijzondere verblijfsprocedure overeenkomstig artikel 61/15 en volgende van de vreemdelingenwet fundamenteel verschilt van een regularisatieaanvraag. Terwijl regularisatie vertrekt vanuit uitzonderlijke individuele omstandigheden in België, beoogt artikel 61/15 e.v. de zoektocht naar een duurzame oplossing in het hoger belang van het kind. Artikel 61/17 bepaalt uitdrukkelijk dat de minister of zijn gemachtigde daarbij voorrang geeft aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin, in overeenstemming met de artikelen 9 en 10 van het VN-Kinderrechtenverdrag. In dit licht blijft de aanwezigheid van de moeder en de mogelijkheid om in gezinsverband te leven de bepalende factor. Daarenboven is de band met het land van herkomst niet verbroken: de minderjarige woonde gedurende deze periode samen met zijn Albanese tante en zus en

onderhoudt nog steeds contact met zijn moeder. Deze familiale en culturele verbondenheid toont aan dat terugkeer naar het herkomstland een reële en haalbare optie blijft.

Het argument dat de moeder mogelijks haar woning in Albanië zou moeten verlaten indien haar halfschoonbroer haar niet langer onderdak biedt, berust louter op een hypothetische situatie. Er zijn geen objectieve elementen voorgelegd die aantonen dat dit risico zich daadwerkelijk stelt of zich in de nabije toekomst zal voordoen. Bovendien ondersteunt de tante in België haar zus financieel. Er is geen enkel concreet gegeven waaruit blijkt dat deze financiële steun zou wegvallen of niet verdergezet kan worden. Bijgevolg kan ook dit element niet als een onderbouwde of doorslaggevende factor worden beschouwd in de beoordeling van het verblijf.

Conform artikel 13 van het IVRK en General Comment nr. 12 van het VN Kinderrechtencomité heeft betrokkene het recht op vrije meningsuiting. Zijn wens om in België te blijven werd meegenomen in de afweging van het hoger belang. Toch vermogen de aangedragen argumenten niet om een verblijf in België toe te kennen. Het is niet omdat betrokkene de wens uit om hier te blijven dat dit ook effectief in zijn hoger belang is.

Ter volledigheid wordt opgemerkt dat de moeder reeds herhaaldelijk pogingen heeft ondernomen om een verblijfsstatuut in België te verkrijgen. Ook het interview dd. 12/05/2025 werd door de advocaat verwezen naar zowel lopende als potentiële toekomstige procedures. Hoewel dit wijst op een blijvende intentie van de familie om verblijf in België te realiseren, wordt benadrukt dat het geenszins de bedoeling is om enkel via het aanwenden of uitputten van juridische procedures een verblijfsrecht af te dwingen.

Tenslotte kan, overeenkomstig artikel 74/16 van de vreemdelingenwet, gesteld worden dat er bij een terugkeer nog steeds voldoende opvang en verzorging aanwezig is en dat de gezinssituatie van die aard is dat betrokkene er opnieuw in kan worden opgenomen, dat een terugkeer naar de moeder zelfs wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om betrokkene te ondersteunen, op te voeden en te beschermen. Zoals hierboven reeds uitgebreid werd aangehaald is er geen enkel objectief element waaruit blijkt dat de moeder niet in staat is om haar zoon te voorzien in adequate opvang en verzorging, zeker met de financiële ondersteuning die zij momenteel vanuit België krijgt. Daarnaast is het belangrijk te onderstrepen dat de door de voogd overgemaakte zes foto's van een woning en interieur allerminst een bewijs vormen dat er geen adequate opvang aanwezig zou zijn. Foto's tonen op zich enkel een ruimte of meubilair, zonder dat zij objectief kunnen aantonen of dit daadwerkelijk de woning van de moeder betreft, noch dat de leefomstandigheden er ontoereikend zouden zijn. Op basis hiervan kan dus geen enkele conclusie worden getrokken omtrent de geschiktheid van de huisvesting of de opvangcapaciteit van de moeder.

Er zijn ook geen indicaties dat betrokkene in zijn land niet verder een succesvolle studie zouden kunnen afwerken, niets weerhoudt hem om goede schoolresultaten te behalen en zijn middelbaar aldaar te voltooien. Na het behalen van hun middelbaar diploma in zijn land van herkomst kan hij desgevallend volgens de geijkte procedure van de vreemdelingenwet een aanvraag indienen om hogere studies in België aan te vatten. Verder zijn er voldoende en geschikte gezondheidsfaciliteiten aanwezig in Albanië om te voorzien in de basisbehoeften van betrokkene. Het gezondheidssysteem biedt toegang tot noodzakelijke medische zorg. Hiermee is gewaarborgd dat hij in Albanië een veilige en ondersteunende omgeving zal vinden die essentieel is voor zijn ontwikkeling en welzijn.

Rekening houdend met bovenstaande en conform artikel 61/18 van de wet van 15/12/1980, bestaat de duurzame oplossing niet in België en stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook een spoedige terugkeer naar Albanië voorop alwaar betrokkene kan herenigd worden met zijn moeder.

In het kader van een vrijwillige terugkeer kan de voogd bovendien steeds beroep doen op de verschillende programma's van terugkeer en re-integratie van een organisatie zoals IOM, Caritas of Fedasil op de medewerking van onze dienst. In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer."

1.2 Op 31 oktober 2025 legt verzoekende partij een verzoekschrift neer ter griffie houdende een vordering tot schorsing en nietigverklaring.

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 13 november 2025 een nota met opmerkingen heeft ingediend.

2.2 Er werd geen synthesesamenvatting neergelegd.

De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

2.3 Partijen werden gehoord op de zitting van 16 januari 2026.

2.4 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

3. Voor wat de vordering tot schorsing betreft

Verzoekende partij voert een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan. De bestreden beslissing zou haar verplichten terug te keren naar Albanië waar de duurzame oplossing volgens verwerende partij voor haar zou liggen. Een terugkeer naar haar land van herkomst zou daarenboven kunnen doen vermoeden dat verzoekende partij geen belang meer heeft bij een vernietiging van de bestreden beslissing.

4. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

4.1 Verzoekende partij voert een enig middel aan waarin zij de schending opwerpt van de artikelen 7, 62 en 74/13 Vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, van het artikel 3 van het EVRM, van het artikel 8 EVRM en het respect voor de menselijke waardigheid en daarnaast nog van de artikelen 7, 24 en 33 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie.

Zij zet dit middel als volgt uit:

“6.1. Overzicht van de ernstige en gegronde middelen die worden aangevoerd

- ENIG MIDDEL

6.1.1. Geschonden bepalingen

- Schending van het artikel 7 Vreemdelingenwet ;*
- Schending van het artikel 74/13 Vreemdelingenwet ;*
- Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet – materiële en formele motiveringsverplichting ;*
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;*
- Schending van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht ;*
- Schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel ;*
- Schending van het artikel 3 EVRM ;*
- Schending van het artikel 8 EVRM en het respect voor de menselijke waardigheid ;*
- Schending van de artikelen 7, 24 en 33 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie.*

6.1.2. Uitwerking van het middel dat wordt aangevoerd

6.1.2.1. Aangevochten beslissing:

“BEVEL TOT TERUGBRENGING

Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. In uitvoering van de beslissing (...) wordt aan C. R. (...), van Belgische nationaliteit, in de hoedanigheid van voogd, aangesteld door de FOD Justitie, Dienst Voogdij,

*bevel te gegeven aan de genaamde R. G. (...),
(...) binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is.*

REDEN VAN DE MAATREGEL

Artikel 7, alinea 1, 2° van de wet van 15 december 1980, vervangen door de wet van 15 juli 1996: verblijft langer in het Rijk dan in overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Verklaarde binnenkomst dd. 26/07/2021.
(Albanees paspoort N° BR5512867, geldig van 06/07/2021 tot 05/07/2026 – aankomstverklaring N° 2021-00189, vervallen sinds 23/10/2021)

(....)

De voogd uit tijdens deze gesprekken zijn onbegrip over de beslissing die destijds genomen werd. Volgens hem werd het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (IVRK) op een bijzonder vrije manier geïnterpreteerd.

Op 30.03.2025 (ongeveer 2 jaar na het laatste opvolgesprek met ICAM) dient de voogd een tweede aanvraag in voor de toepassing van artikel 61/15 en volgende van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 110 sexies tot 110 undecies van het Koninklijk Besluit van 08/10/1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. In deze aanvraag vermeldt hij dat de moeder niet in staat is om haar zoon de nodige emotionele en/of sociaaleconomische ondersteuning te bieden om hem in goede omstandigheden te laten opgroeien en hem de kansen te geven om zich te ontwikkelen. Zij staat er alleen voor, zonder een familiaal netwerk in haar directe omgeving. Ze leeft in armoedige omstandigheden en kampt met gezondheidsproblemen. Ter ondersteuning van de aanvraag voegt de voogd de volgende documenten toe: de aankomstverklaring (geldig tot 25/08/2021), een kopie van het paspoort, een plaatsingsattest, een attest van jeugdhulp, een verklaring van de klassenraad, het schoolrapport en het bewijs van inschrijving voor een monitorcursus.”

(....)

De minderjarige verklaarde dat hij wekelijks 1 à 2 keer contact heeft met zijn moeder. Zijn zus Sr. (...) verblijft momenteel nog steeds in België, zonder geldige verblijfsdocumenten. Zelf woont hij nog steeds bij zijn tante en dit samen met zijn zus. Hij gaf duidelijk aan niet terug te willen keren naar Albanië, met als reden; “Dan moet ik voor mijn moeder zorgen.

De advocaat verduidelijkt tijdens het gesprek dat de moeder van betrokkene financieel afhankelijk is van haar zus in België. Door haar gezondheidsproblemen is zij niet in staat te werken. Indien haar zoon zou moeten terugkeren naar Albanië, zou hij volgens de advocaat de zorg voor zijn hulpbehoevende moeder op zich moeten nemen, waardoor hij nauwelijks de kans zou krijgen om kind te zijn. De moeder heeft in Albanië geen ondersteunend netwerk, behalve een halfschoonbroer die niet in de buurt woont. Indien deze man terugkeert naar zijn eigen woning, zou de moeder haar huidige onderkomen verliezen, wat volgens de advocaat geen duurzame situatie biedt voor G. (...).

Tijdens het interview ontstond een gedachtewisseling over de woonsituatie van de moeder. De advocaat gaf aan dat de tante haar zus in Albanië wel kan ondersteunen, maar dat - mochten de kinderen worden teruggestuurd en de moeder uit haar woning gezet worden - de moeder dan zelf huur zal moeten betalen. De DVZ-interviewer merkt daarop op dat dit ook het geval zal zijn indien de kinderen in België blijven en de moeder toch haar woonplaats verliest. De voogd reageert hierop dat er in dat geval een oplossing gezocht zal worden zodra het probleem zich daadwerkelijk stelt. De interviewer geeft hierop aan dat deze situatie momenteel nog niet aan de orde is. De NBMV voegt hier tot slot aan toe “ik weet niet wanneer dat moment zal komen - morgen of over 5 jaar”.

Op 26/05/2025 wordt betrokkene in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie in toepassing van artikel 61/18 van de wet van 15/12/1980, in afwachting van de voorlegging van medische documenten ter staving van de gezondheidsproblemen van de moeder.

Op 11/06/2025 maakt de voogd volgende documenten over aan de DVZ: medische attesten met betrekking tot de gezondheidstoestand van de moeder, foto's van de woning in Albanië waar zij verblijft en een attest waaruit blijkt dat de moeder geen eigendommen bezit. Een beëdigde Albanese tolk wordt gevraagd deze documenten te vertalen. De vertalingen worden op 20/06/2025 ontvangen.

Conform artikel 9 en 10 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind (IVRK) is het startpunt van een duurzame oplossing altijd het analyseren van de eventuele mogelijkheid tot gezinshereniging. Er dienen daarom alle nodige inspanningen te worden verricht om de minderjarige weer te herenigen met zijn ouders. Terugkeer naar het land van herkomst van een niet begeleide minderjarige vreemdeling (NBMV) mag echter in beginsel alleen worden geregeld, als dit in het belang van het kind is. Hierbij wordt rekening gehouden met: veiligheid, beschikbaarheid van zorgarrangementen voor het kind, de mening van het kind, mate van integratie van het kind en verblijfsduur in het gastland en tot slot de wenselijkheid van de continuïteit van de opvoeding van het kind, met name het recht op naam, nationaliteit en behouden van

familiebetrekkingen. Met betrekking tot bovenstaande en de beslissing hierover dient te worden opgemerkt dat een onderzoek ter plaatse zich niet opdringt aangezien er voldoende informatie aanwezig is in het dossier om een duurzame oplossing in het hoger belang van betrokkene te bepalen.

Rekening houdend met en op basis van de aanvraag van de voogd en een grondige analyse van alle elementen in het dossier, kan men niet stellen dat de duurzame oplossing voor betrokkene noodzakelijk bestaat uit een machtiging tot verblijf in België. Er dient hierbij opgemerkt dat er op 20/09/2022 reeds een beslissing werd genomen door de DVZ aangaande de eerste aanvraag, waarbij uitgebreid gemotiveerd en toegelicht werd dat het hoger belang en de daaruit voortvloeiende duurzame oplossing voor betrokkene in Albanië ligt. In de nieuwe aanvraag worden er 3 nieuwe elementen aangehaald: de goede integratie van de NBMV, de gezondheidstoestand van de moeder, en het mogelijks verlies van haar woning.

Conform artikel 61/14-2° van de wet van 15/12/1980 kan een duurzame oplossing bestaan uit een terugkeer naar het land van herkomst met garanties op adequate opvang en verzorging hetzij door de ouders, hetzij door andere volwassenen, hetzij door overheidsinstanties of niet gouvernementele organisaties of in het land waar de ouders zich legaal bevinden. De vreemdelingenwet dient in eerste plaats bescherming te bieden aan minderjarigen die zich niet begeleid op het Belgische grondgebied bevinden en voor wie er geen opvang en verzorging meer aanwezig is in het land van herkomst. In het geval van betrokkene is er nog steeds de mogelijkheid tot opvang en verzorging in zijn land van herkomst en dit bij zijn moeder, T. S. (...). Ze woont nog steeds op volgend adres: (...). Zij oefent nog steeds de ouderlijke macht uit en blijft verantwoordelijk voor de zorg en opvang van haar zoon. Bovendien stelt de minderjarige nog steeds 1 à 2 per week contact te hebben met zijn moeder.

De aangehaalde gezondheidstoestand van de moeder kan in de huidige context niet worden beschouwd als een voldoende gemotiveerde reden om een verblijf in België toe te kennen. De problematiek wordt weliswaar vermeld maar blijft algemeen en wordt niet onderbouwd met gedetailleerde medische documenten. De voorgelegde documenten betreffen testresultaten, zonder verdere toelichting over de concrete medische diagnose, de aard van de klachten of de functionele impact ervan op het dagelijkse leven van de moeder. Het is de verantwoordelijkheid van de voogd en de NBMV om de opgegeven motieven voor verblijf op een duidelijke en overtuigende wijze te onderbouwen. Dit vereist het voorleggen van objectieve en relevante stukken die de gestelde problematiek of diagnose voldoende aantonen. Aangezien die noodzakelijke diepgang en concreetheid in de huidige aanvraag ontbreken, kunnen de aangevoerde stukken niet weerleggen dat de moeder niet in staat zou zijn om haar ouderlijke zorg op te nemen. Bijgevolg kan aan de aangevoerde gezondheidsredenen geen doorslaggevende waarde worden toegekend.

Daarnaast wordt de goede integratie van de minderjarige in België ingeroepen als bijkomend motief. Het valt zonder meer te waarderen dat de minderjarige inzet toont en actief participeert in de Belgische samenleving. 10. Integratie op zich kan echter niet als doorslaggevende grond gelden voor de toekenning van een verblijfsrecht. Het verblijfsrecht kan immers niet uitsluitend steunen op de vaststelling dat een minderjarige zich goed aanpast of een sociaal netwerk heeft opgebouwd. Daarbij moet worden benadrukt dat de bijzondere verblijfsprocedure overeenkomstig artikel 61/15 en volgende van de vreemdelingenwet fundamenteel verschilt van een regularisatieaanvraag. Terwijl regularisatie vertrekt vanuit uitzonderlijke individuele omstandigheden in België, beoogt artikel 61/15 e.v. de zoektocht naar een duurzame oplossing in het hoger belang van het kind. Artikel 61/17 bepaalt uitdrukkelijk dat de minister of zijn gemachtigde daarbij voorrang geeft aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin, in overeenstemming met de artikelen 9 en 10 van het VN-Kinderrechtenverdrag. In dit licht blijft de aanwezigheid van de moeder en de mogelijkheid om in gezinsverband te leven de bepalende factor. Daarenboven is de band met het land van herkomst niet verbroken: de minderjarige woonde gedurende deze periode samen met zijn Albanese tante en zus en onderhoudt nog steeds contact met zijn moeder. Deze familiale en culturele verbondenheid toont aan dat terugkeer naar het herkomstland een reële en haalbare optie blijft.

Het argument dat de moeder mogelijks haar woning in Albanië zou moeten verlaten indien haar halfschoonbroer haar niet langer onderdak biedt, berust louter op een hypothetische situatie. Er zijn geen objectieve elementen voorgelegd die aantonen dat dit risico zich daadwerkelijk stelt of zich in de nabije toekomst zal voordoen. Bovendien ondersteunt de tante in België haar zus financieel. Er is geen enkel concreet gegeven waaruit blijkt dat deze financiële steun zou wegvallen of niet verdergezet kan worden. Bijgevolg kan ook dit element niet als een onderbouwde of doorslaggevende factor worden beschouwd in de beoordeling van het verblijf.

Conform artikel 13 van het IVRK en General Comment nr. 12 van het VN Kinderrechtencomité heeft betrokkene het recht op vrije meningsuiting. Zijn wens om in België te blijven werd meegenomen in de afweging van het hoger belang. Toch vermogen de aangedragen argumenten niet om een verblijf in België toe te kennen. Het is niet omdat betrokkene de wens uit om hier te blijven dat dit ook effectief in zijn hoger belang is.

Ter volledigheid wordt opgemerkt dat de moeder reeds herhaaldelijk pogingen heeft ondernomen om een verblijfsstatuut in België te verkrijgen. Ook het interview dd. 12/05/2025 werd door de advocaat verwezen naar zowel lopende als potentiële toekomstige procedures. Hoewel dit wijst op een blijvende intentie van de familie om verblijf in België te realiseren, wordt benadrukt dat het geenszins de bedoeling is om enkel via het aanwenden of uitputten van juridische procedures een verblijfsrecht af te dwingen.

Tenslotte kan, overeenkomstig artikel 74/16 van de vreemdelingenwet, gesteld worden dat er bij een terugkeer nog steeds voldoende opvang en verzorging aanwezig is en dat de gezinssituatie van die aard is dat betrokkene er opnieuw in kan worden opgenomen, dat een terugkeer naar de moeder zelfs wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om betrokkene te ondersteunen, op te voeden en te beschermen. Zoals hierboven reeds uitgebreid werd aangehaald is er geen enkel objectief element waaruit blijkt dat de moeder niet in staat is om haar zoon te voorzien in adequate opvang en verzorging, zeker met de financiële ondersteuning die zij momenteel vanuit België krijgt. Daarnaast is het belangrijk te onderstrepen dat de door de voogd overgemaakte zes foto's van een woning en interieur allerminst een bewijs vormen dat er geen adequate opvang aanwezig zou zijn. Foto's tonen op zich enkel een ruimte of meubilair, zonder dat zij objectief kunnen aantonen a dit daadwerkelijk de woning van de moeder betreft, noch dat de leefomstandigheden er ontoereikend zouden zijn. Op basis hiervan kan dus geen enkele conclusie worden getrokken omtrent de geschiktheid van de huisvesting of de opvangcapaciteit van de moeder.

Er zijn ook geen indicaties dat betrokkene in zijn land niet verder een succesvolle studie zouden kunnen afwerken, niets weerhoudt hem om goede schoolresultaten te behalen en zijn middelbaar aldaar te voltooien. Na het behalen van hun middelbaar diploma in zijn land van herkomst kan hij desgevallend volgens de geijkte procedure van de vreemdelingenwet een aanvraag indienen om hogere studies in België aan te vatten. Verder zijn er voldoende en geschikte gezondheidsfaciliteiten aanwezig in Albanië om te voorzien in de basisbehoeftes van betrokkene. Het gezondheidssysteem biedt toegang tot noodzakelijke medische zorg. Hiermee is gewaarborgd dat hij in Albanië een veilige en ondersteunende omgeving zal vinden die essentieel is voor zijn ontwikkeling en welzijn.

Rekening houdend met bovenstaande en conform artikel 61/18 van de wet van 15/12/1980, bestaat de duurzame oplossing niet in België en stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook een spoedige terugkeer naar Albanië voorop alwaar betrokkene kan herenigd worden met zijn moeder.

In het kader van een vrijwillige terugkeer kan de voogd bovendien steeds beroep doen op de verschillende programma's van terugkeer en re-integratie van een organisatie zoals IOM, Caritas of Fedasil op de medewerking van onze dienst. In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer."

6.1.2.2. Grieven

- Samenvatting

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in de administratieve rechtshandeling dat aan voogd over de minderjarige verzoeker een bevel tot terugbrenging wordt gegeven. De bijlage 38 vervangt het bevel om het grondgebied te verlaten.

Echter verantwoordt de Dienst Vreemdelingenzaken niet waarom de beslissing tot terugbrenging in het hoger belang van de minderjarige is. De Dienst Vreemdelingenzaken streeft de vereniging van de minderjarige met de moeder in Albanië na doch negeert hierbij dat de moeder omwille van gezondheidsproblemen en het gebrek aan financiële draagkracht, haar primaire verplichting als zorgfiguur niet kan waarmaken. De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dat er geen bijkomend onderzoek noodzakelijk is, is tegenstrijdig te noemen met het gegeven dat de Dienst Vreemdelingenzaken enerzijds erkent dat de gezondheidsproblematiek van moeder weliswaar bestaande is maar er anderzijds onvoldoende gedetailleerde bewijzen neerliggen in het dossier om te besluiten dat de moeder de ouderzorg niet kan opnemen. Hierdoor negeert de Dienst Vreemdelingenzaken het risico dat de zorgrelatie wordt omgedraaid en dat de kans reëel is dat de minderjarige zorg moet dragen voor de moeder. De Dienst Vreemdelingenzaken verliest eveneens uit het oog dat de minderjarige in België eveneens familiale banden heeft met zijn tante en haar gezin, binnen wiens gezin hij opgevangen wordt. De tante functioneert eveneens als zorgfiguur. De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert niet in feite en naar rechte de noodzaak om België te verlaten gezien de de onmogelijkheid van moeder om haar primaire verplichting als zorgfiguur waar te maken, de gunstige scholing en het behoud van de familiale eenheid in België van verzoeker met zijn tante en haar gezin. De Dienst Vreemdelingenzaken houdt tevens geen rekening met de mening van de minderjarige.

- Uiteenzetting

Eerste onderdeel – bijlage 38

De voorliggende beslissing betreft een bevel tot terugbrenging - bijlage 38. De beslissing stelt :

“BEVEL TOT TERUGBRENGING

Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. In uitvoering van de beslissing (...) wordt aan C. R. (...), van Belgische nationaliteit, in de hoedanigheid van voogd, aangesteld door de FOD Justitie, Dienst Voogdij,”

Het artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen regelt de afgifte van deze beslissing.

Art.118 “ . Behoudens bijzondere beslissing van de (Minister) of zijn gemachtigde, mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden afgegeven aan een vreemdeling die minder dan achttien jaar oud is of die volgens zijn personeel statuut minderjarig is.

Dat bevel om het grondgebied te verlaten wordt vervangen door een bevel tot terugbrenging overeenkomstig het model van bijlage 38.”

Aangezien minderjarigen principieel geen bevel krijgen om het grondgebied te verlaten, kan een bevel om het grondgebied te verlaten aan een minderjarige enkel bij bijzonder beslissing genomen worden. De beslissing tot terugbrenging - bijlage 38 - vervangt het bevel om het grondgebied te verlaten.

Tweede onderdeel - beslissing tot verwijdering

De voorliggende beslissing betreft weliswaar een bijlage 38 doch deze is zoals hoger aangehaald te beschouwen als een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing stelt :

“Artikel 7, alinea 1, 2° van de wet van 15 december 1980, vervangen door de wet van 15 juli 1996: verblijft langer in het Rijk dan in overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Verklaarde binnenkomst dd. 26/07/2021.

(Albanees paspoort N° BR5512867, geldig van 06/07/2021 tot 05/07/2026 – aankomstverklaring N° 2021-00189, vervallen sinds 23/10/2021)”

De beslissing is dus genomen in toepassing van het artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing is bijgevolg een beslissing tot verwijdering aangezien de beslissing stelt dat de verzoeker zich in illegaal verblijf bevindt en er tevens wordt gesteld dat de verzoeker niet is teruggekeerd naar zijn geboorteland Albanië. Dit volgt uit de definitie van artikel 1, 6° Vreemdelingenwet :

“6° beslissing tot verwijdering : de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;”

Derde onderdeel – de duurzame oplossing

De bestreden beslissing kadert in een aanvraag die de voogd indiende in toepassing van de artikelen 61/14 tot 61/25 van de Vreemdelingenwet.

Het betreft een specifieke procedure voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen die onder meer tot doel heeft een duurzame oplossing te bepalen en hem te beschermen tegen een verwijderingsmaatregel zolang de duurzame oplossing niet is gevonden.

Het artikel 61/14 Vw luidt als volgt:

“ 2° duurzame oplossing :

- hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;*
- hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van*

zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;

- *hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet;*
- 3° *voogd : wettelijke vertegenwoordiger van de NBMV, zoals aangewezen door de dienst Voogdij.*”

Het artikel 61/17 Vw luidt als volgt:

“Bij het bepalen van de duurzame oplossing geeft de minister of zijn gemachtigde voorrang aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en het hoger belang van het kind.”

Het artikel 61/18 Vw bepaalt:

“Na individueel onderzoek en op basis van het geheel van de elementen, geeft de minister of diens gemachtigde aan de burgemeester of diens gemachtigde de instructie om :

- *hetzij een bevel tot terugleiding af te geven aan de voogd, indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is;*
- *hetzij een verblijfsdocument af te geven, indien de duurzame oplossing niet bepaald is. Het verblijfsdocument heeft een geldigheidsduur van zes maanden. De Koning bepaalt het model van het document.”*

Vierde onderdeel – het IVRK

De bestreden beslissing stelt expliciet dat de bepalingen van het IVRK van toepassing zijn bij de beoordeling van de aanvraag van de minderjarige.

Het hoger aangehaald artikel 61/17 Vw. stelt eveneens dat bij het bepalen van de duurzame oplossing, de minister of zijn gemachtigde voorrang geeft aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en het hoger belang van het kind dient te geven.

Het artikel 9 IVRK luidt als volgt :

1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

2. In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.

3. De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind.

4. Indien een dergelijke scheiding voortvloeit uit een maatregel genomen door een Staat die partij is, zoals de inhechtenisneming, gevangenneming, verbanning, deportatie, of uit een maatregel het overlijden ten gevolge hebbend (met inbegrip van overlijden, door welke oorzaak ook, terwijl de betrokkene door de Staat in bewaring wordt gehouden) van één ouder of beide ouders of van het kind, verstrekt die Staat, op verzoek, aan de ouders, aan het kind of, indien van toepassing, aan een ander familielid van het kind de noodzakelijke inlichtingen over waar het afwezige lid van het gezin zich bevindt of waar de afwezige leden van het gezin zich bevinden, tenzij het verstrekken van die inlichtingen het welzijn van het kind zou schaden. De Staten die partij zijn, waarborgen voorts dat het indienen van een dergelijk verzoek op zich geen nadelige gevolgen heeft voor de betrokkene(n).

Het artikel 10 IVRK luidt als volgt:

1. In overeenstemming met de verplichting van de Staten die partij zijn krachtens artikel 9, eerste lid, worden aanvragen van een kind of van zijn ouders om een Staat die partij is, voor gezinshereniging binnen te gaan of te verlaten, door de Staten die partij zijn met welwillendheid, menselijkheid en spoed behandeld. De Staten die partij zijn, waarborgen voorts dat het indienen van een dergelijke aanvraag geen nadelige gevolgen heeft voor de aanvragers of hun familieleden.

2. Een kind van wie de ouders in verschillende Staten verblijven, heeft het recht op regelmatige basis, behalve in uitzonderlijke omstandigheden, persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met beide ouders te onderhouden. Hiertoe, en in overeenstemming met de verplichting van de Staten die partij zijn krachtens artikel 9, tweede lid, eerbiedigen de Staten die partij zijn het recht van het kind en van zijn of haar ouders welk land ook, met inbegrip van het eigen land, te verlaten, en het eigen land binnen te gaan. Het recht welk land ook te verlaten is slechts onderworpen aan de beperkingen die bij de wet zijn voorzien en die nodig zijn ter bescherming van de nationale veiligheid, de openbare orde, de volksgezondheid of de goede zeden, of van de rechten en vrijheden van anderen, en verenigbaar zijn met de andere in dit Verdrag erkende rechten.

Verder zijn ook nog de artikelen 13, 18, 20 en 27 IVRK van belang en relevant.

Het artikel 13 IVRK luidt als volgt:

1. Het kind heeft het recht op vrijheid van meningsuiting; dit recht omvat mede de vrijheid inlichtingen en denkbeelden van welke aard ook te vergaren, te ontvangen en door te geven, ongeacht de landsgrenzen hetzij mondeling, hetzij in geschreven of gedrukte vorm, in de vorm van kunst, of met behulp van andere media naar zijn of haar keuze.
2. De uitoefening van dit recht kan aan bepaalde beperkingen worden gebonden, doch alleen aan de beperkingen die bij de wet zijn voorzien en die nodig zijn: a) voor de eerbiediging van de rechten of de goede naam van anderen; of b) ter bescherming van de nationale veiligheid of van de openbare orde, de volksgezondheid of de goede zeden.

Het artikel 18 luidt als volgt:

1. De Staten die partij zijn, doen alles wat in hun vermogen ligt om de erkenning te verzekeren van het beginsel dat beide ouders de gezamenlijke verantwoordelijkheid dragen voor de opvoeding en de ontwikkeling van het kind. Ouders of, al naar gelang het geval, wettige voogden, hebben de verantwoordelijkheid voor de opvoeding en de ontwikkeling van het kind. Het belang van het kind is hun allereerste zorg.
2. Om de toepassing van de in dit Verdrag genoemde rechten te waarborgen en te bevorderen, verlenen de Staten die partij zijn passende bijstand aan ouders en wettige voogden bij de uitoefening van hun verantwoordelijkheden die de opvoeding van het kind betreffen, en waarborgen zij de ontwikkeling van instellingen, voorzieningen en diensten voor kinderopvang.
3. De Staten die partij zijn, nemen alle passende maatregelen om te waarborgen dat kinderen van werkende ouders recht hebben op gebruikmaking van diensten en voorzieningen voor kinderopvang waarvoor zij in aanmerking komen.

Het artikel 20 luidt als volgt:

1. Een kind dat tijdelijk of blijvend het leven in het gezin waartoe het behoort moet missen, of dat men in zijn of haar eigen belang niet kan toestaan in het gezin te blijven, heeft recht op bijzondere bescherming en bijstand van staatswege.
2. De Staten die partij zijn, waarborgen, in overeenstemming met hun nationale recht, een andere vorm van zorg voor dat kind.
3. Deze zorg kan, onder andere, plaatsing in een pleeggezin omvatten, kafalah volgens het Islamitisch recht, adoptie, of, indien noodzakelijk, plaatsing in geschikte instellingen voor kinderopvang. Bij het overwegen van oplossingen wordt op passende wijze rekening gehouden met de wenselijkheid van continuïteit in de opvoeding van het kind en met de etnische, godsdienstige en culturele achtergrond van het kind en met zijn of haar achtergrond wat betreft de taal.

Het artikel 27 luidt als volgt:

1. De Staten die partij zijn, erkennen het recht van ieder kind op een levensstandaard die toereikend is voor de lichamelijke, geestelijke, intellectuele, zedelijke en maatschappelijke ontwikkeling van het kind.
2. De ouder(s) of anderen die verantwoordelijk zijn voor het kind, hebben de primaire verantwoordelijkheid voor het waarborgen, naar vermogen en binnen de grenzen van hun financiële mogelijkheden, van de levensomstandigheden die nodig zijn voor de ontwikkeling van het kind.
3. De Staten die partij zijn, nemen, in overeenstemming met de nationale omstandigheden en met de middelen die hun ten dienste staan, passende maatregelen om ouders en anderen die verantwoordelijk zijn voor het kind te helpen dit recht te verwezenlijken, en voorzien, indien de behoefte daaraan bestaat, in programma's voor materiële bijstand en ondersteuning, met name wat betreft voeding, kleding en huisvesting.
4. De Staten die partij zijn, nemen alle passende maatregelen om het verhaal te waarborgen van uitkeringen tot onderhoud van het kind door de ouders of andere personen die de financiële

verantwoordelijkheid voor het kind dragen, zowel binnen de Staat die partij is als vanuit het buitenland. Met name voor gevallen waarin degene die de financiële verantwoordelijkheid voor het kind draagt, in een andere Staat woont dan die van het kind, bevorderen de Staten die partij zijn de toetreding tot internationale overeenkomsten of het sluiten van dergelijke overeenkomsten, alsmede het treffen van andere passende regelingen.

Vijfde onderdeel – de hogere rechtsnormen

De Dienst Vreemdelingenzaken dient bij het uitvaardigen van een beslissing tot terugbrenging – lees bevel om het grondgebied te verlaten voor een minderjarige - in toepassing van het artikel 7 Vw, naargelang de concrete situatie, toepassing te maken van de hogere rechtsnormen.

Art. 7 Vw. bepaalt effectief dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In toepassing van het artikel 3 EVRM mag niemand onderworpen worden aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Ook een overheid dient zich hier aan te houden :

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Het respect voor het familieleven en het gezinsleven staat ingeschreven in het artikel 8 EVRM dat rechtstreekse werking heeft :

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Naast het artikel 8 EVRM, wordt het gezinsleven ook gewaarborgd in artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het Handvest, dat rechtstreekse werking heeft, stelt in het artikel 7 eveneens het volgende:

*“De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven:
Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”*

Het artikel 33 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie garandeert dat het gezin juridische bescherming geniet.

*“1. Het gezin geniet bescherming op juridisch, economisch en sociaal vlak.
2. Teneinde beroep en gezin te kunnen combineren heeft eenieder recht op bescherming tegen ontslag om een reden die verband houdt met moederschap, alsmede recht op betaald moederschapsverlof en recht op ouderschapsverlof na de geboorte of de adoptie van een kind.”*

Het artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie garandeert dat beslissingen die impact hebben op kinderen met het hoger belang van de kinderen rekening houdt. Kinderen hebben het recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Er wordt eveneens rekening gehouden met de mening van het kind.

“Rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. *Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.*

3. *Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”*

Zesde onderdeel – het artikel 74/13 Vw

Het artikel 74/13 Vw. stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier zoals het hoger belang, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand bij het nemen van ELKE verwijderingsmaatregel:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

(Zie het art. 74/13 Vw.)

Zevende onderdeel – het motiveringsbeginsel

Iedere administratieve rechtshandeling moeten geschraagd worden door draagkrachtige motieven. Een bestuurshandeling is aldus gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Achtste onderdeel – zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de Minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de Minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel stelt dat alle elementen grondig tegen elkaar moeten worden afgewogen om tot een besluit te komen.

Negende onderdeel – toezicht door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Minister bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Tiende onderdeel – toepassing op verzoekers situatie

10.1/

Vanuit het standpunt van de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing

Vooreerst moet er worden waargenomen dat de beslissing stelt dat de minderjarige verzoeker naar Albanië dient terug te keren.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt hierbij dat rekening moet worden gehouden met de bepalingen van het IVRK. Het startpunt volgens de Dienst Vreemdelingenzaken is het analyseren van de mogelijkheid tot gezinshereniging. De terugkeer naar Albanië is volgens de Dienst Vreemdelingenzaken mogelijk als dit in het belang van het kind is. Daarbij wordt rekening gehouden met: veiligheid, beschikbaarheid van zorgarrangementen voor het kind, de mening van het kind, mate van integratie van het kind en verblijfsduur in het gastland en tot slot de wenselijkheid van de continuïteit van de opvoeding van het kind, met name het recht op naam, nationaliteit en behoud van familiebetrekkingen.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt eveneens dat een onderzoek ter plaatse zich niet opdringt omdat er voldoende informatie is om de duurzame oplossing te bepalen.

De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst naar een eerdere beslissing die werd genomen op datum van 20.09.2022 waarin de duurzame oplossing werd vooropgesteld in Albanië.

Volgens de Dienst Vreemdelingenzaken berust de nieuwe aanvraag op 3 elementen: de goede integratie van de NMBV, de gezondheidstoestand van de moeder, het mogelijks verlies van de woning.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de moeder nog steeds adres houdt op haar adres, de ouderlijke macht uitoefent en verantwoordelijk blijft voor de zorg en opvang van haar zoon. Er is nog telefonisch contact met tussen moeder en zoon.

De aangehaalde gezondheidstoestand van de moeder kan niet worden beschouwd als een voldoende gemotiveerde reden om verblijf in België toe te kennen omdat de problematiek weliswaar vermeld wordt maar niet onderbouwd wordt met gedetailleerde medische documenten. De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat er geen toelichting is in de documentatie over de concrete medische diagnose, de aard van de klachten of de functionele impact op het dagelijkse leven van de moeder. Het is de verantwoordelijkheid van de voogd en de minderjarige om objectieve en relevante stukken voor te leggen. De Dienst Vreemdelingenzaken meent dat de aangevoerde stukken niet weerleggen dat de moeder niet in staat is om haar ouderlijke zorg op zich te nemen.

10.2/

De kritiek vanuit het standpunt van de minderjarige en de voogd

De verzoeker overloopt hierna alle redenen waarom de voorliggende beslissing genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken niet berust op een correcte beoordeling in feite en in rechte van de duurzame oplossing die tot grondslag dient van de beslissing tot terugleiding.

10.3/

Allereerst meent de verzoeker dat de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte de beoordeling van het duurzaam voorstel bij de aanvraag tot het bekomen van een verblijf ten onrechte vernauwt tot de volgende 3 elementen met name: de goede integratie van de NMBV, de gezondheidstoestand van de moeder, het mogelijks verlies van de woning.

Het is merkwaardig dat de Dienst Vreemdelingenzaken de beoordeling van het duurzaam voorstel herleidt tot de hierboven vermelde 3 punten terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken zelf aangeeft dat er dient rekening gehouden te worden met: veiligheid, beschikbaarheid van zorgarrangementen voor het kind, de mening van het kind, mate van integratie van het kind en verblijfsduur in het gastland en tot slot de wenselijkheid van de continuïteit van de opvoeding van het kind, met name het recht op naam, nationaliteit en behoud van familiebetrekkingen.

Het is in ieder geval duidelijk voor de verzoeker en zijn voogd dat bij de beoordeling van het duurzaam voorstel rekening moet gehouden worden met de volgende factoren:

- a. de vraag of de moeder in staat is om haar primaire zorgverplichting als zorgfiguur op te nemen ;*
- b. de wil en de mening van de minderjarige om gescheiden te worden van zijn moeder in het licht van zijn hoger belang met name in het kader van zijn ontplooiing, scholing, behoud van zijn familiale banden in België ;*
- c. het behoud van de bestaande familiale banden in België ;*
- d. de mate van integratie van het kind ;*

- e. de verblijfsduur in het gastland ;
- f. de wenselijkheid van de continuïteit van de opvoeding van het kind in België.

Verzoeker overloopt al deze factoren in het licht van de bestreden beslissing.

10.4/

De primaire zorgverplichting die rust op de moeder

De Dienst Vreemdelingenzaken erkent dat de verantwoordelijkheid voor de zorg en de opvoeding van het kind primair rust op de ouder.

Ondermeer artikel 27 IVRK stelt dat de ouder de primaire verantwoordelijkheid draagt voor het waarborgen, naar vermogen en binnen de grenzen van hun financiële mogelijkheden, van de levensomstandigheden nodig voor de ontwikkeling van het kind.

Omgekeerd betekent dit dat het niet de bedoeling kan zijn dat op de minderjarige de plicht zou rusten om voor de ouder te zorgen indien deze ouder ongeschikt is om in te staan voor zichzelf en voor het kind. De verantwoordelijkheid van de ouder blijft primair dus het is niet zonder meer gerechtvaardigd dat een minderjarige ouderzorg op zich zou moeten nemen in plaats van de ouder.

Aangezien de verantwoordelijkheid voor de zorg en de opvoeding van het kind op de ouder rust, moet de Dienst Vreemdelingenzaken bij de bepaling van de duurzame oplossing rekening houden met het risico dat de minderjarige verzoeker genoodzaakt zou kunnen zijn om voor zijn moeder te zorgen wegens ziekte of financiële afhankelijkheid.

In dat geval moet de Dienst Vreemdelingenzaken verplicht nagaan of die situatie wel in het belang van het kind is. Meer bepaald dient de Dienst Vreemdelingenzaken na te gaan wat de impact is op de ontwikkeling, gezondheid, opleiding, emotionele stabiliteit van de minderjarige verzoeker.

Indien deze situatie niet in het belang is van de minderjarige, moet de Dienst Vreemdelingenzaken nagaan wat de passende bescherming kan zijn.

In casu kan er vooropgesteld worden dat het in verzoekers belang is om de continuïteit van zijn dagelijks leven te verzekeren, meer bepaald de zorg en opvoeding die verzoeker krijgt via zijn tante en oom, de voortzetting van zijn scholing in België, het behoud van de gezinscel en de familiale banden in België, de continuïteit die gewaarborgd wordt door zijn tante en oom op cultureel, religieus vlak.

Verzoeker geniet op dit ogenblik de noodzakelijke continuïteit. Hij zit bovendien in het 4de middelbaar – 4OL2, in het Spectrum Gent.

Indien hij naar aanleiding van de bestreden beslissing naar Albanië moet zal dit alle positieve elementen in België ten spijt, de integratie, zijn ontwikkeling en de continuïteit van zijn scholing volledig teniet doen.

10.5/

Omtrent de noodzaak verder onderzoek uit te voeren – dubbelzinnige en tegenstrijdige motivering

Het is duidelijk dat bij de beoordeling van de duurzame oplossing dient nagegaan te worden of de moeder de verplichting van ouderlijke zorg op zich kan nemen. Dit kan worden beoordeeld aan de hand van stukken die door de minderjarige en voogd worden aangereikt maar ook uit het onderzoek dat de Dienst Vreemdelingenzaken doet verrichten.

In casu erkent de Dienst Vreemdelingenzaken dat de minderjarige en voogd stukken aanreiken waaruit de gezondheidsproblematiek wordt aangehaald.

Echter, stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat de stukken te algemeen en niet gedetailleerd genoeg zijn enerzijds en dat bijkomende stukken ontbreken anderzijds om er uit te besluiten dat de moeder de ouderlijke zorg niet op zich kan nemen.

De beslissing is opmerkelijk en dubbelzinnig.

Ten eerste stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat een onderzoek ter plaatse zich niet opdringt omdat er voldoende informatie is om de duurzame oplossing te bepalen.

Tegelijkertijd stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat de voogd en de minderjarige de gezondheidsproblematiek wel staven maar dat de stukken voorlopig onvoldoende zijn om hieruit te besluiten dat de moeder de zorg niet op zich kan nemen.

In het kader van de samenwerkingsverplichting moet de Dienst Vreemdelingenzaken de nodige inspanningen leveren om bijkomend onderzoek te bevelen als er onduidelijkheden zijn.

In concreto erkent de Dienst Vreemdelingenzaken dat er een gezondheidsproblematiek is en dat de voogd en minderjarige deze documenteren.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken deze documentatie niet afdoende acht is het tegenstrijdig om te besluiten dat geen bijkomend onderzoek noodzakelijk is om dit punt verder op te helderen.

10.6/

Scheiding van de moeder

Het artikel 9 IVRK stelt dat België als partij moet waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn ouder. Echter verliest de Dienst Vreemdelingenzaken uit het oog dat deze bepaling letterlijk vermeldt dat het gaat om 'een scheiding tegen hun wil'.

De minderjarige heeft bij het uitoefenen van zijn recht op mening aangegeven dat hij ervoor kiest om gescheiden te blijven van zijn moeder én dit in zijn hoger belang. De minderjarige heeft dit bij zijn verhoor bij DVZ nogmaals te kennen gegeven.

De bestreden beslissing miskent bijgevolg het gegeven dat de minderjarige uit eigen wil kiest om gescheiden te zijn van zijn moeder.

10.7/

Standpunten van de partijen en de mening van het kind

Het artikel 9 IVRK stelt eveneens dat alle partijen de gelegenheid moeten krijgen om hun standpunten naar voren te brengen. Ook met de mening van het kind dient rekening gehouden te worden. Dit recht wordt gewaarborgd door artikel 13 IVRK.

Vooreerst kan er waargenomen worden dat er een beschermingswaardig familie- en gezinsleven bestaat voor de verzoeker in België.

Zowel de minderjarige zelf, de voogd, als zijn familie (moeder en tante) menen dat het in het belang is van de minderjarige is om continuïteit in België te waarborgen.

Het is ook merkwaardig dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat er rekening moet worden gehouden met de verblijfsduur in het gastland en de mate van integratie maar dat er in de uiteindelijke beslissing geen rekening gehouden wordt met het gegeven dat de minderjarige al sinds 2021 opgroeit bij zijn tante en oom. Hij wordt door hen verzorgd en opgevoed alsof hij een eigen kind is. Ook zijn de studieresultaten van de minderjarige uiterst goed en toont dit aan dat zijn ontwikkeling en ontplooiing gebaat is met de verderzetting in België. De minderjarige heeft ondertussen ook al jaren zijn vriendenkring in België uitgebouwd en zijn identiteit is hier gevormd.

10.8/

Behoud van familiale banden

De Dienst Vreemdelingenzaken erkent weliswaar dat de verzoeker woont bij en opgenomen is in het gezin van zijn tante mevrouw B. B. (...), geboren op(...), Rijksregisternummer 74.05.13-572.45, maar voor het overige worden hier helemaal geen gevolgtrekkingen aan verbonden in het kader van bijvoorbeeld artikel 8 EVRM of art. 74/13 Vw.

De minderjarige verzoeker is al jaren opgevoed en verzorgd door zijn tante en oom. De verzoeker woont te (...).

De minderjarige verzoeker woont er samen met zijn oom B., M. (...) (RR (...)), hun zoon M., O. (...) (RR (...)) en ook zijn voorlopig (illegale) zus T., Sr. (...) die haar middelbaar onderwijs afwerkt.

De verzoeker legt het attest van gezin van zijn oom, tante en neef neer (zie het stuk 2).

Het feitelijk element van de gezinsrealiteit en de familiale banden wordt echter niet in rechte door de Dienst Vreemdelingenzaken opgenomen in de beoordeling van de duurzame oplossing.

Hoewel de verzoeker, zijn tante, oom en hun kind één gezinsrealiteit vormen wordt met deze familiale banden die al jaren duren en verder opgebouwd zijn, ten onrechte geen rekening gehouden.

10.9/

Pleeggezin – zie art. 20 IVRK – legaliteit, legitimiteit en proportionaliteit

De zorg die de verzoeker krijgt is bovendien erkend als pleegzorg.

De verzoeker legt het attest van pleegzorg als stuk neer (zie het stuk 3).

De pleegzorg is volledig in overeenstemming met het artikel 20 IVRK waarbij de zorg ook kan plaatsvinden in een pleeggezin.

Bij het overwegen van oplossingen moet op passende wijze rekening gehouden worden met de wenselijkheid van continuïteit in de opvoeding van het kind en met de etnische, godsdienstige en culturele achtergrond van het kind en met zijn of haar achtergrond wat betreft de taal.

Het mag duidelijk zijn dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de legitimiteit van de pleegzorg en het gegeven dat de doelstellingen bereikt worden met name dat de verzoeker als minderjarige door de huidige zorg continuïteit in opvoeding geniet rekening houdende met de etnische, godsdienstige en culturele achtergrond en zelfs wat betreft taal.

10.10/

De goede integratie

De Dienst Vreemdelingenzaken kan eveneens niet gevolgd worden met betrekking tot het naast zich neerleggen van verzoekers gunstige schoolresultaten en zijn integratie bij de beoordeling van de duurzame oplossing.

De verzoeker verwijst omtrent zijn voorbeeldig gedrag naar de verklaring die de school en de leerkrachten hebben geschreven (zie het stuk 5).

De verzoeker legt ook het recentste schoolrapport neer (zie het stuk 4) om aan te tonen dat verzoeker deze positieve evolutie verderzet. De commentaren zijn over het algemeen heel lovend zoals :

“This is an amazing grade,

Dt is een mooi resultaat,

Een goed resultaat., G. (...)! Je werkt actief mee tijdens de les en dat wordt geapprecieerd! G. (...), je hebt mooie resultaten behaald waar je trots op mag zijn.

Je hebt mooi punten, G. (...).

Goed gewerkt, G. (...).

OKT: je neemt actief deel aan de lessen en toont een positieve houding. Blijf zo verderdoen!

De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst in de bestreden beslissing naar het artikel 9bis Vw en stelt dat de procedure in toepassing van het artikel 61/14 e.v. Vw niet bedoeld is om met deze elementen rekening te houden.

De Dienst Vreemdelingenzaken spreekt zichzelf tegen. De Dienst Vreemdelingenzaken stelde immers zelf in de bestreden beslissing dat er bij de beoordeling van de duurzame oplossing rekening wordt gehouden met: veiligheid, beschikbaarheid van zorgarrangementen voor het kind, de mening van het kind, mate van integratie van het kind en verblijfsduur in het gastland en tot slot de wenselijkheid van de continuïteit van de opvoeding van het kind, met name het recht op naam, nationaliteit en behoud van familiebetrekkingen.

11.

Besluit

Het mag duidelijk zijn dat de bestreden beslissing vernietigd moet worden omdat de motivering omtrent de duurzame oplossing geen stand kan houden.”

4.2 In dit kader dient opgemerkt te worden dat verzoekende partij in haar enige middel de schending opwerpt van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM, maar dat deze bewering niet verder wordt uitgewerkt.

Op basis van artikel 39/78 *inuncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen: “*een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden*” (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Het middel is op dit vlak dan ook niet-ontvankelijk.

4.3 Verzoekende partij voert de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht en voert in dat kader meer specifiek de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* zowel in feite als in rechte is gemotiveerd.

4.4 De inhoudelijke kritiek van verzoekende partij op de bestreden beslissing houdt in dat deze vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht beoordeeld dient te worden.

4.5 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

4.6 Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

4.7 Een schending van het redelijkheidsbeginsel (of van het proportionaliteitsbeginsel dat er een bijzondere toepassing van is) als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel (en van het proportionaliteitsbeginsel) kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

4.8 Op 11 september 2025 wordt de bestreden beslissing genomen, waarin wordt vastgesteld dat de duurzame oplossing voor verzoekende partij zich niet in België bevindt, maar in een terugkeer naar het land van herkomst en een hereniging met haar moeder. De voogd wordt opgedragen verzoekende partij terug te brengen naar de plaats vanwaar zij is gekomen.

4.9 De bestreden beslissing kadert in een aanvraag die de voogd namens verzoeker op 30 maart 2025 indiende in toepassing van de artikelen 61/14 tot 61/25 van de Vreemdelingenwet. Het betreft een specifieke procedure voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen die onder meer tot doel heeft een duurzame oplossing voor de minderjarige te bepalen en hem te beschermen tegen een verwijderings-maatregel zolang die duurzame oplossing niet is gevonden.

Artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet definieert de “*duurzame oplossing*” als volgt:

“2° duurzame oplossing:

- hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;*
- hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;*
- hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet;”.*

Artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet luidt:

“Bij het bepalen van de duurzame oplossing geeft de minister of zijn gemachtigde voorrang aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en het hoger belang van het kind.”

Artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Na individueel onderzoek en op basis van het geheel van de elementen, geeft de minister of diens gemachtigde aan de burgemeester of diens gemachtigde de instructie om:

- hetzij een bevel tot terugleiding af te geven aan de voogd, indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is;*
- hetzij een verblijfsdocument af te geven, indien de duurzame oplossing niet bepaald is.*

Het verblijfsdocument heeft een geldigheidsduur van zes maanden. De Koning bepaalt het model van het document.”

Het door verzoekende partij eveneens louter geciteerde artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt verder nog dat:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verder wordt in artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaald dat verwerende partij zich, indien hij een beslissing tot verwijdering neemt voor een niet-begeleide minderjarige, moet vergewissen van garanties qua opvang en tenlasteneming in het land van herkomst of verblijf, rekening houdend met zijn behoeften volgens zijn leeftijd en graad van zelfstandigheid. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1 Alvorens een beslissing tot verwijdering te nemen jegens een illegaal op het grondgebied verblijvende niet-begeleide minderjarige vreemdeling, neemt de minister of zijn gemachtigde elk voorstel tot duurzame oplossing van zijn voogd in overweging en houdt hij rekening met het hoger belang van het kind. § 2 De minister of zijn gemachtigde vergewist zich ervan dat deze minderjarige, die wordt verwijderd van het grondgebied, garanties qua opvang en tenlasteneming krijgt in zijn land van herkomst of in het land waar hij gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, gelet op zijn behoeften volgens zijn leeftijd en graad van zelfstandigheid, ofwel van zijn ouders of een ander familielid of zijn voogd die voor hem zorgt ofwel van regeringsinstanties of niet-gouvernementele instanties. Daartoe vergewist de minister of zijn gemachtigde zich ervan dat de volgende voorwaarden vervuld zijn:

1° dat er geen gevaar bestaat op mensensmokkel of mensenhandel en;

2° dat de gezinssituatie van die aard is dat de minderjarige er opnieuw in kan worden opgenomen, en dat een terugkeer naar een ouder of een familielid wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om het kind te ondersteunen, op te voeden en te beschermen of;

3° dat de opvangstructuur aangepast is, en dat het in het hoger belang van het kind is om het kind in die opvangstructuur te plaatsen bij zijn terugkeer naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij tot het verblijf is toegelaten.

De niet-begeleide minderjarige vreemdeling en zijn voogd in België worden op de hoogte gebracht van de naam van de persoon of van de opvangstructuur aan wie het kind wordt toevertrouwd alsook over de rol die deze persoon vervult ten aanzien van de minderjarige.”

4.10 Uit de redactie van artikel 61/14, 2° van de Vreemdelingenwet in samenlezing met de artikelen 61/17 en 61/18 van dezelfde wet volgt dat verwerende partij voor de niet-begeleide minderjarige een duurzame oplossing dient te bepalen die bestaat uit één van de volgende onderscheiden situaties en waarbij voorrang dient te worden gegeven aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin en het hoger belang van het kind:

- de gezinshereniging van de minderjarige met zijn ouders in het land waar deze ouders zich legaal bevinden;
- de terugkeer van de minderjarige naar het land van herkomst of naar het land waar hij is gemachtigd of toegelaten tot verblijf, mét garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;
- de machtiging tot verblijf in België.

4.11 De Raad wijst er nog op dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 106/2013 van 18 juli 2013, met betrekking tot de artikelen 61/14 en 61/17 van de Vreemdelingenwet, met name heeft gesteld dat *“de bestreden wet tot doel [heeft] het statuut van de niet-begeleide minderjarige vreemdelingen te verduidelijken en vast te leggen in de wet. Meer in het bijzonder schrijft die wet het bepalen van een duurzame oplossing voor die aan de situatie van elke minderjarige is aangepast en beschermt zij die laatste tegen een verwijderingsmaatregel zolang die duurzame oplossing niet is gevonden. De bestreden wet ligt dus op algemene wijze in het verlengde van artikel 22bis van de Grondwet, de artikelen 3 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind en artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008.”* Het Hof overweegt dat het begrip *“duurzame oplossing”*, zoals gedefinieerd in artikel 61/14, 2° van de Vreemdelingenwet, drie gevallen omvat. Het Hof stelt: *“Hoewel het juist is dat die bepaling enkel voor het eerste overwogen geval, namelijk de gezinshereniging, uitdrukkelijk naar de artikelen 9 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind verwijst, moet zij evenwel in samenhang worden gelezen met artikel 61/17 van de wet van 15 december 1980, dat op algemene wijze, « bij het bepalen van de duurzame oplossing », welke die ook zij, de verplichting oplegt om de artikelen 9 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind en « het hoger belang van het kind” in acht te nemen, alsook met artikel 74/16 van die wet, dat de overheid, voor de beslissing met betrekking tot de duurzame oplossing, op algemene wijze voorschrijft rekening te houden met « het hoger belang van het kind ». Met het hoger belang van het kind dient dus rekening te worden gehouden door de overheid bij het bepalen van een duurzame oplossing, welke die ook zij.”* Daarbij concludeert het Hof dat *“artikel 61/14, 2°, van de wet van 15 december 1980, in samenhang gelezen met de artikelen 61/17 en 74/16 van dezelfde wet, de terugkeer van de minderjarige naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij is gemachtigd of toegelaten tot verblijf of de gezinshereniging enkel mogelijk maakt als duurzame oplossing voor zover die terugkeer of die hereniging verenigbaar is met het hoger belang van het kind. De garanties op adequate opvang en verzorging die door de overheid in aanmerking moeten worden genomen alvorens een beslissing te nemen, omvatten bijgevolg de waarborgen inzake opvoeding.”*

4.12 De bestreden beslissing die aanleiding gaf tot de huidige procedure heeft betrekking op een hereniging van het gezin waar verzoekende partij vroeger deel van uitmaakte en dan meer bepaald een duurzame oplossing voor verzoekende partij die gelegen zou zijn in het land van herkomst alwaar zij zich terug zou kunnen herenigen met haar moeder. Verwerende partij wijst op een eerdere beslissing uit 2022 waarbij er destijds reeds gemeend werd dat de duurzame oplossing in Albanië gelegen zou zijn. De nieuwe aanvraag is volgens verwerende partij gebaseerd op de integratie van verzoekende partij, de gezondheidstoestand van haar moeder en het mogelijke verlies van haar woning.

Verzoekende partij is echter een andere mening toegedaan. Het verzoekschrift betreft een grotendeels uitgebreid theoretisch betoog. Concreet voert zij aan dat het aan haar moeder toekomt om de primaire zorgtaak waar te nemen en niet aan verzoekende partij zelf om voor haar moeder te zorgen. Bij een beslissing tot terugkeer moet dan ook steeds nagegaan worden in hoeverre dit in het belang is van de minderjarige zelf. Verwerende partij zou de gezondheidstoestand van de moeder van verzoekende partij niet in vraag stellen, maar zou aangeven dat de gegevens ter zake te beperkt of te algemeen zouden zijn. Als er onduidelijkheden zouden zijn, zou verwerende partij verder onderzoek moeten voeren. Daarbij heeft verzoekende partij ook zelf aangegeven dat zij verkiest gescheiden te leven van haar moeder. De integratie van verzoekende partij zou buiten kijf staan gelet op haar lange verblijf in België en bovendien wordt verzoekende partij ook binnen het systeem van de pleegzorg omkaderd. Ten laatste verwijst verzoekende

partij nog naar haar voorbeeldig gedrag. Samengevat, is verzoekende partij van mening dat de bestreden beslissing tegenstrijdig gemotiveerd is.

4.13 Verwerende partij wijst er ter zitting op dat de bestreden beslissing een tweede bevel tot terugbrenging betreft in hoofde van verzoekende partij waarbij zij wijst op het gezag van gewijsde van een eerder arrest van de Raad van 22 maart 2023 (arrest nr. 286 536).

De Raad stelt vast dat dit eerdere arrest betrekking had op de beide kinderen van het initiële gezin van verzoekende partij. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat de zus van verzoekende partij tot op heden zonder verblijfsdocumenten in België woonachtig is en dat zij ook bij de tante van de minderjarigen verblijft.

In het arrest van maart 2023 wordt nader ingegaan op de aangevoerde redenen van vrees voor de toekomst van de zus van verzoekende partij, op de precaire financiële situatie van de moeder van verzoekende partij, op de aanwezigheid van de moeder van verzoekende partij in haar leven en dat van haar zus, de schoolloopbaan van beiden in Albanië.

Voor deze aspecten kan er bijgevolg inderdaad besloten worden dat er sprake is van gezag van gewijsde. Een dergelijk gezag dat aan een vernietigingsarrest verbonden is, wordt bepaald door het dictum van het arrest en de daarmee onlosmakelijk verbonden motieven. Die motieven bepalen de beoordelingsruimte waarover het bestuur nog beschikt na de vernietiging.

Op heden wordt in de nieuwe beslissing verder nog ingegaan op de gezondheidstoestand van de moeder van verzoekende partij, de integratie die verzoekende partij aan de dag zou leggen en de mogelijkheid dat de moeder van verzoekende partij haar huidige woning zou verliezen. Deze vragen lagen niet voor in het kader van de voorgaande beslissingen. De determinerende weigeringsgrond is dan ook niet dezelfde.

4.14 Verzoekende partij heeft (met tussenkomst van haar voogd) stukken bezorgd waaruit zou moeten blijken dat haar moeder lijdt aan verschillende kwalen die het haar zouden verhinderen als primair zorgpersoon op te treden. Verwerende partij is van mening dat de voorgebrachte documenten onvoldoende diepgang hebben en niet aantonen dat de moeder in kwestie niet voor haar kinderen zou kunnen zorgen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de stukken die verzoekende partij neerlegt afkomstig zijn uit Albanië. Hieruit blijkt een regelmatig en recent contact van moeder met de medische diensten van het medisch centrum te Shkodër. Deze stukken hebben betrekking op verschillende analyses, maar ook op een ontslagformulier na een galblaasontsteking.

4.15 Verzoekende partij heeft ook via stukken een zicht gegeven op de omstandigheden in de woning van de moeder van verzoekende partij. Of deze foto's inderdaad genomen zijn in deze bewuste woning is niet bewezen. Een ondermaatse hygiëne blijkt hieruit al evenmin.

Deze woning zou echter in de toekomst verloren kunnen worden. Verwerende partij is van mening dat dit louter hypothetisch is en dat er geen begin van bewijs aangevoerd wordt voor een dergelijke situatie.

4.16 Verzoekende partij heeft zelf aangegeven in België te willen blijven. De mening van de minderjarige is uiteraard van belang en dient in ieder geval gevraagd te worden. Dit betekent echter niet dat het aan de minderjarige toekomt om zelf te beslissen wat in zijn hoofde als duurzame oplossing zou gelden.

4.17 In het verleden werd een onderzoek gevoerd naar de situatie van de moeder van verzoekende partij. Er werd nagegaan wat haar positie was en hoe zij zich ter plaatse kon behelpen. Reeds destijds uitte de tussenkomende informatieverstrekker twijfel bij de mogelijkheden voor een degelijke oplossing in het thuisland. Uit het verslag van destijds blijkt dat het gezin reeds geruime tijd opgevolgd werd en dat er grote terughoudendheid was bij een terugkeer naar het land van herkomst.

Het komt een zorgvuldige overheid toe om zoveel als mogelijk de objectief verifieerbare informatie na te gaan en af te wegen tegen de verschillende ter zake geldende belangen. In het licht van de voorgelegde gegevens kan er, zoals verwerende partij zelf aanhaalt, niet afgeleid worden of de medische toestand van de moeder van verzoekende partij dermate is dat deze een impact heeft op het dagelijkse leven en de mogelijkheden in hoofde van deze moeder. Verwerende partij beschikt evenmin zelf over enige verdere verduidelijking in deze zin. Strikt genomen, komt dit ook niet aan haar toe en is verzoekende partij ertoe gehouden de nodige inlichtingen voor te brengen. Dit verhindert echter niet dat verwerende partij uit de stukken vervolgens toch besluit dat aan de aangevoerde gezondheidsproblemen geen doorslaggevende waarde kan worden toegekend.

Dit laatste standpunt van verwerende partij kan niet bijgetreden worden vermits er onvoldoende zicht is op de impact van deze gezondheidstoestand op het concrete leven van verzoekende partij en haar moeder.

Verzoekende partij zelf verklaart immers dat zij bij een terugkeer zou moeten zorgen voor haar moeder wat minstens doet vermoeden dat de medische problemen ernstiger zijn dan wat *prima facie* kan blijken uit de voorgebrachte stukken. De gegevens waarop verwerende partij zich baseert, vindt zij blijkbaar wel voldoende om de gezondheidsproblemen van de moeder van verzoekende partij af te wijzen.

In dezelfde zin argumenteert verwerende partij dat het mogelijke verlies van de woning van de moeder van verzoekende partij een hypothetisch gegeven is. Het standpunt als zou daar geen (begin van) bewijs van voorliggen, leidt bij verwerende partij tot het al even hypothetische besluit dat hier niets van aan is. De financiële steun vanuit België zou verder kunnen blijven bestaan. Wat dit dan echter desgevallend zou betekenen en hoe deze steun vorm gegeven zou moeten worden in deze mogelijks gewijzigde gegevens is onduidelijk en heeft bij verwerende partij blijkbaar ook geen vragen opgeworpen. Nochtans blijkt uit het geheel van de gegevens in het administratief dossier dat de moeder van verzoekende partij kan genieten van ruime familiale bijstand. In hoeverre het voortbestaan hiervan valt te rijmen met een schoonbroer die niet langer een woning ter beschikking zou stellen, is al even onduidelijk en werd niet verder nagegaan dan door louter te stellen dat dit enkel hypothesen zouden zijn.

4.18 Gelet op het voorgaande stelt de Raad een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel vast en is het middel in die mate gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De Raad gaat daarom niet in op de andere onderdelen van het middel.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie houdende het bevel tot terugbrenging (bijlage 38) van 11 september 2025 wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE WILDE